

Publicerad 2013-08-12 16:02 av Elina Vacker

Det fanns en tid innan smart phones och Google

Party, regnusk och en filmstjärna

Jag vaknar med ett ryck. Lakanen är svettiga och jag fryser. Tankarna kommer tillbaka igen och jag känner att det hugger till i magtrakten. Jag vet inte riktigt hur det gick till när vi blev osams om den där jävla filmen.

Kvällen hade ju börjat bra, med ett glas skumpa och lite små snacks. Vi var bara sju personer, med ett bra festhumör och inställda på en trevlig kväll. Så det förblir en gåta hur vi kunde bli så förbannade på varandra.

Jag dåsar till igen. Bilder från kvällen smyger sig på.

*

- Jamen, vad kul att du kunde komma. Men tack, åh en sån där Amarone, dom är goda, tack snälla du. Hon reser sig på tå i inneskorna med sylvass klack och kysser mig på kinden. En blöt, dyngröd smällpuss. Instinktivt lyfter jag handen och börjar gnugga, känner den sega smörjan mot min hud.

- Ja, varsågod. Kul att få vara här. Ta ett sånt där glas med lite choklad, det är jättegott. Jag vet inte om hon hör det sista, för hon är redan på väg att kvittra vidare till de andra.

Där sitter Bosse och Ulla i soffan. Han har en bilverkstad och Ulla jobbar med nåt i förskolan. Lars och Katrin bor längre nedåt gatan, han är läkare och hon målar landskapstavlor med blommor, skitfula verk som ingen vill köpa. Värdepåret är mina äldsta vänner ända från studietiden, men de har borgat till sig en hel del med åren. Jag minns nog när Jesper hade grön Fjällrävenjacka, jeans, näbbstövlar och toppluva, fan vet om han inte hade Lovikkavantar också. Lisa var röd som ett stoppljus då, älskade Mao, brände bh:n och klippte håret kort som en marinkårssoldat. Var eviga gång man träffades och råkade säga "tidning", "Coca Cola", "julklapp", "Amerika" eller nåt annat provocerande, så var det klippt. Hon spände blicken i en, sa "vet du vad?" som nån överårig Tjorven. Sen byttes ens ord snabbt ut mot "imperialism", "lakejer", "profiten", "solidaritet" och "massorna". Vi finnklämmande studenter med tioväxlad cykel, vi som drack rödvin varje dag och rökte som skorstenar medan vi ivrigt inväntade lite extra stålar från morsan när det blivit lite för mycket månad kvar i slutet av studielånet, räknades minsann in i de proletära men intellektuella "massorna". Tyckte vi något eget som inte riktigt stämde med facit var det kapitalismens lismande indoktrineringsstövel som gjort ett avtryck i våra förkvävda rebelliska revolutionshjärnor - allt enligt Lisas mening, hon som satt inne med svaren och den enda sanningen. Numera är väl det enda röda hos Lisa det där äckligt smetiga läppstiftet.

Jag går in i vardagsrummet och hälsar på de andra. Så sjunker jag ned i en finsk designsoffa från R.o.o.m, fint ska det vara.

- Vad länge sedan vi fick se dig då, kvittrar Katrin. Hon ler med kritvita blekta tänder, som skulle få en B-skådis från Hollywood att bli avundsjuk.

- Tja, ja det är ett tag sen. Ett år väl? Jag vet att det är det, eftersom det är fjärde gången vi har fest i augusti,

men kan inte låta bli. Katrin lägger pannan i djupa veck, som om hon just mottagit ett dystert besked, kanske att någon i släkten ligger för döden eller något annat av den magnituden. Hon suckar.

- Ja, ett år är det. Tänk vad tiden går fort. Kan ni förstå att det är ett helt år sen vi satt här hos Jesper och Lisa på förra festen? Hon vänder sig mot Ulla, tydligen är ämnet inte riktigt uttömt än.

- Nä, det är konstigt. Men i år är det inget regn som förra året i alla fall. Så lite märks det ju att det inte är samma år. Ulla fnittrar lite osäkert, precis som om hon inte riktigt vet om det är rätt att säga just så.

Borta vid grabbsidan undervisar läkaren Lars om hur en biogasbil fungerar. I vanlig ordning är han lomhörd för andras kunskaper, medan han gärna underhåller andra med vad han läst sig till i "Illustrerad Vetenskap". Bosse ser lite småförbannad ut. Det är ju inte så konstigt eftersom han ändå har jobbat med bilar hela sitt liv. Trots det blir han nedhyssjad när han invänder något mot Lars beskrivning av hur avgaserna renas.

Det artar sig till en pangkväll.

Vi sörplar champagne, närmare bestämt en kruttorr Piper Heidseck, eftersom det här huset håller sig lite bättre än de som håller till goda med billigt spanskt Cavavin. Det är ju ett skitvin man har kört genom en uppförstorad Soda Stream-apparat.

Vi flyttar över till matbordet och hugger in på den gratinerade hummern. Rieslingens metallskärpa passar perfekt till skaldjuret. Vid rensteken övergår pratet till de hutlösa skatterna, regeringens möjligheter, senaste bilköpet, och om hur LED-teve står sig i konkurrensen med LCD-TV och vilken smartTV som är bäst. Sen duttar man i med lite resor, ett garanterat klassämne att på ett tydligt sätt visa vem som har mest kvar i plånboken när det nödvändiga är betalt. Det är ingen tvekan om vem det är, det är bara att konstatera vem det var som tog upp ämnet. Lars och Katrin börjar yvigt beskriva en resa till Malaysia och ett femstjärnigt hotell där man som gäst får en särskild uppassare tilldelad och vars uppgift är att uppfylla ens innersta semesterönskningar.

Jag tar en bit av den där osten som visst legat och mognat under något lager av aska. Det är då det händer.

Lisa påminner sig om en film hon har sett för länge sen. Alla har sett den, är helt överens om hur bra den var och hur tagna man var när det begav sig. Hur man än försöker kommer man inte på titeln på filmen. Ulla ropar tvärs över bordet.

- Lars, du håller ju reda på allt. Du vet den där filmen, du vet där dom skiljer sig, den där vårdnadstvisten, kommer du ihåg den?

- Öhh... vårdnadstvist, vad är det för film? Är den gammal? Lars ser fundersam ut, tar en mun portvin till och sneglar på Bosse.

- Ja, inte fan vet jag. Vårdnadstvist, ska det vara nåt att göra film av? Bosse skrattar till lite och fortsätter.

- Jag har inte varit på bio sen Kill Bill II och före det var det väl Matrix Reload. Lars ser lite överlägset på honom, ler och formulerar sig noga.

- Ja, du. Där hittar du nog inga vårdnadstvister. Jag har läst recensionerna. Är inte det filmer för småungar? Leendet är hånfullt. Bosse mulnar lite, muttrar:

- Äh, jag gillar inte såna där djupa filmer. Det är väl tungt som det är i vardagen? Sura kunder, skitsnåla,

aldrig nöjda. När jag ser film vill jag flyta iväg i nåt äventyr bara, är det så jävla konstigt? Bosse ställer ner sitt glas med en smäll på bordet. Det syns lång väg att han inte gillar Lars kommentarer. Jesper höjer ögonbrynen och skyndar till undsättning. En värds främsta plikt är att gjuta olja på vågorna om gästerna i lite småpackat tillstånd börjar bli fåniga, taskiga, överlägsna eller elaka.

- Jamen hör ni, det är väl inget att bråka om. Smaken är som baken, delad. Han fnissar till, tittar lite uppfordrande på Lars och Bosse och de ler lite ansträngt båda två, riktar sig till Jesper och undviker att titta på varandra.

- Nu ska vi se, var det inte namnen liksom, sådär det brukar heta i rättegångar, ni vet Johnson versus McPhearson eller nåt? Jesper har hittat tråden nu, lutar huvudet uppåt, som söker han kraft från ovan, kisar ut genom fönstret, tänker, funderar... det sänker sig en hjärnvindlingarnas stora tystnad över oss. Alla försöker, vill vara den som kommer på det.

- Jag vet, nu vet jag! Katrin hoppar i stolen, överglad och verkar vilja dra ut på det. Allas uppmärksamhet är riktad mot henne. Spänningen stiger. Hon tittar på var och en, ler hemlighetsfullt, väntar.

- Jamen säg då! Kom igen nu då! Lisa låter irriterad.

- Ok! Deeen...heeeter...är ni beredda?...Kramer mot Kramer. Hon ruskar på sitt hår, lägger av ett glädjetjut och skrattar ihållande. De andra pustar ut, lättade. Just det. Kramer mot Kramer var det ju. Lars kan i vanlig ordning inte vara tyst utan måste dra veven ett varv till.

- Ja, den vann ju Oscar, flera stycken om jag inte minns fel. Det var ju Dustin Hoffman och så hon... öh... vad heter hon nu, den där ljusa?

- Jag vet, det är ju Meg Ryan, samma som i When Harry met Sally ni vet, och You´ve got mail. Hon är bara så skitbra. Katrin himlar med ögonen, gillar tydligen henne skarpt. Och får ju spela duktig ännu en gång.

- Nä, hon var inte med där. Det var ju hon, ni vet den där filmen där dom åkte i en bil genom Amerika och sköt folk, hon ni vet, lite lockigt hår, vad heter hon nu igen då? Åh... hon spelade ju i den där mot Sean Penn också, ni vet när han sitter i dödscellen. Ulla har gått igång ordentligt nu, pekar med fingret mot Katrin, skakar på huvudet och fortsätter.

- Fan, du är ju helt blåst. Meg Ryan, hon kan ju bara göra stora ögon och se olycklig ut. Det här är ju en roll som kräver en riktig skådis.

- Vadårå? Som om din är så mycket bättre. Du vet ju inte ens vad hon heter. Katrin har blivit mörk i ögonen och på något vis har stämningen i rummet plötsligt blivit förtätad.

- Men Lars, visst har jag rätt? Kommer du inte ihåg det? Katrin ser uppfordrande på sin man med stränga hustruögon. Han tvekar, vet inte riktigt hur han ska ställa sig. Han är ju en som alltid vill ha rätt och just nu lutar han nog åt Meg Ryan-hållet i alla fall. Samtidigt vill han vara lojal med sin fru. Han öppnar munnen, ser lite ansträngd ut men det kommer inga ord. Katrin ser nu skitförbannad ut.

- Nej, nu tjafsar vi inte om det här längre. Nu flyttar vi över till soffan för lite kaffe avec. Lisa försöker avleda uppmärksamheten, pekar bort mot sofforna men inser att samtliga verkar befinna sig på en annan planet. Planeten "vem har rätt i skitfrågor". Hon sätter sig i soffan, slickar sig om munnen, andas lite tungt och ser ut att hoppas att det ska blåsa över. De övriga intar lite sävligt sina platser, sjunker ner men ser bekymrade ut.

Det är precis då jag blandar mig i samtalet.

- Men hör ni. Jag tror jag vet vem ni menar. Hon heter väl Susan Sarandon, den där andra?
- Ja juuust, precis! Skriker hälften av de församlade och lutar sig förnöjt tillbaka. Kombattanerna ser truliga, griniga och förbannade ut. Och inget ont anande säger jag det, orden som briserar som en bomb, som förenar de stridande i inbördeskriget, som sluter leden mot en yttre tillfällig fiende. Den där som med alla medel måste besegras.

En enda mening. Sen brakar helvetet löst.

- Men jag tror inte det var nån av dom som var med i Kramer mot Kramer. Det var väl hon, den där ljusa med smala ansiktet... längre kommer jag inte innan rena ordkriget är över mig.

Jag går hem tio över tolv. Med gråten i halsen. Som ett koppel galna vargar kastade de sig över mig och slet mig i stycken. Jag målades ut som en intrigmakare, besserwisser, lade mig i andras resonemang, satt där med skitviktig min, trodde jag var nåt, sabbade stämningen mitt i festen, satte alltid mina egna intressen före andras, var ett jävla superego, hänsynslös, gränslös, narcissistisk och ett riktigt kräk.

Jag satt vid köksbordet och drack ett glas mjölk vid halvett, filosoferade över om de hade rätt. Men främst malde jag på med samma fråga, den vi sju aldrig lyckades besvara. Vem fan var det som spelade huvudrollen? Jag visste ju att jag hade rätt. Men det var precis som kortslutning i hjärnan, namnet var som bortblåst. Hade jag bara kommit på det hade de kunnat se det framför sig, jag bara vet. Men noll namn. Jag såg henne blixtra förbi min minnesbank från andra filmer jag sett, men jag kom inte ihåg titeln. Frustrerande och plågsamt. De andra frös ut mig under de 70 minuter som återstod innan jag gick hem. Värmen emellan oss var borta.

Jag tackade och fick hem. Lisa såg medlidsamt på mig, slog ut med armarna i en uppgiven gest och tog i hand. Vid hemgång behövde jag inte riskera nån blöt smetig puss. Den närheten var som bortblåst.

*

Jag drar täcket tätare omkring mig. Det är fortfarande tidig morgon. Jag sneglar på klockan vid sängen, den har just blivit kvart över fyra. Jag lägger mig på rygg och blundar. Börjar räkna andetag, gör dem tunga, försöker förpassa mig ner i sömnens landskap igen.

Det är sommar. Över det gröna fältet drar ett stort mörkblått moln in. Jag ser upp mot det, inser att regnet kommer vara över mig vilken sekund som helst. Händerna är tomma. Inget paraply, ingenting att skydda mig med. Jag lyfter blicken bort mot det kala höga berget. Alldeles vid foten av det står ett enda träd, en tall med rejält buskiga grenar. Jag sätter mig i rörelse så snart tanken slår mig. Ett skydd där man kan vänta ut regnet, få slippa vätan.

Till vänster om mig ser jag en gestalt i ljusa kläder komma springande. "Fan, hon är på väg till mitt träd" tänker jag och börjar springa jag med. Vi sprintar från varsitt håll och kommer fram till trädet ungefär

samtidigt. Vi dyker in under de skyddande grenarna. Det känns lite pinsamt att vi tävlat om trädet, så vi blir stående under grenverket alldeles tysta, med ryggarna mot varandra.

Himlen öppnar sig och skyfallet är över oss. "Löjligt, här står vi och trular som barnungar" tänker jag. Trädet räcker väl till oss båda. Äsch, jag tar ett initiativ bestämmer jag mig för och vänder mig om, sneglar mot min träddeleare. Hon står bortvänd, men jag ser hennes profil och hjärtat slår ett dubbelslag. "Fan, det är ju hon. Vilket otroligt sammanträffande. Hela kvällen har ju gått åt helvete på grund av henne" hinner jag tänka innan hon vänder sig om mot mig. Utan att fundera på varför sträcker jag fram handen och säger:

- Nice to meet you, my name is Lisa Dahlgren.

Hon tar den och ger mig ett hjärtligt leende.

- My pleasure. Meryl. Meryl Streep.

Som när en kork skjuts ur skumpaflaskan dras jag mot ytan i raketfart, vaknar och sätter mig upp i sängen. Fnitrar till, med bubbel i bröstet.

- Jaaaa, jag visste det. Meryl Streep tamejfan. Jag studsar upp ur sängen, kastar mig ut i hallen och greppar telefonluren. Nu ska de jävlarimej få veta, allihopa. Triumfen bultar i bröstet och jag har ett stort flin på läpparna. Mitt i rörelsen sneglar jag på klockan. Den är kvart över sex.

Det blev inget telefonsamtal i triumf med fanfarer. Jag ligger åter i sängen, funderar.

Vilken jävla fest det blev. Undrar hur det här ska kunna gå att reparera. Hur kan vuxna människor gå igång så i en sån skitfånig fråga? Spelar roll vilken skådis det är som har spelat i en gammal film. Det är otroligt egentligen. Ovärdigt, fånigt och stolligt är det. När det finns så många frågor som skulle vara intressantare att förgylla en fest med.

Men drömmen var häftig. Det är konstigt med minnet. När man behöver det sviker det. Sen när man inte pressar det så kommer det. Även under sömnen.

Ja vilka vänner jag har. De är så småaktiga, prestigeångande och löjliga. Jag är verkligen inte sån.

Men jag vet i alla fall vem som hade den kvinnliga huvudrollen i Kramer mot Kramer.

@

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elina Vacker med Poeter.se id #38005 innehar upphovsrätten